

**Lukáš Vytlačil: Suity pro flétnu a continuo flétnistů a hobojistů
v orchestru Ludvíka XIV.**

Bakalářská práce.

Univerzita Karlova v Praze, Pedagogická fakulta a Collegium Marianum –

Týnská vyšší odborná škola

Studijní obor: Historická hudební praxe

Praha 2011

Oponentský posudek. Michaela Freemanová

Lukáš Vytlačil vychází ve své práci ze zajímavého předpokladu: galantní životní styl doby Ludvíka XIV. se ve Francii odrazil jak v dobové oblibě příjemně znějících nástrojů (viola da gamba, loutna, z dechových nástrojů zejména flétna příčná i zobcová, musette), tak v uspořádání suit a pojmenování jejich jednotlivých vět.

První část práce se podrobně věnuje vývoji stavby příčné flétny, která se v 17. století zejména zásluhou francouzských výrobců (členů významného hudebního rodu Hotteterrů především) postupně proměnila ze souborového nástroje, vyráběného z jednoho, maximálně dvou kusů dřeva, s cylindrickým vývrtem, typickým pro renesanci a raný barok, v sólový nástroj, sestavený ze tří, později čtyř kónicky vrtaných dílů, s jednou klapkou, v nižším ladění, který měl specificky měkký a příjemný zvuk, odpovídající dobové představě ideálního atributu galantního světa – nástroj nejen profesionálních hudebníků, nýbrž i vyspělých amatérů z vyšších společenských vrstev. Další text se soustřeďuje na analýzu a detailní popis reprezentativního vzorku flétnové tvorby představitelů celé jedné generace nejvýznamnějších a ve své době nejproslulejších představitelů francouzské flétnové hry přelomu 17. a 18. století: Michela de la Barre, Jacquese Martina Hotteterra, Françoise Danicana Philidora, Anne Danicana Philidora a Pierra Danicana Philidora, i dalších dobových autorů (mj. Marin Marais, Robert de Visée). Lukáš Vytlačil vybíral ze skladeb v obsazení pro flétnu a basso continuo (poprvé Michel de la Barre, 1703), flétnu nebo jiné sólové nástroje (housle, hoboje, zobcová flétna, fagot, musette, kde nastával problém malého rozsahu nástroje - tiskům skladeb se tímto způsobem zaručovala větší

prodejnost, úpravy pro klávesové nástroje), i dvě sólové flétny. Sledoval, nakolik se zde projeví vlivy italské hudby, a nakolik zůstávala kompoziční struktura typicky francouzská: každý z autorů volil svou vlastní cestu. Všímal si titulních listů, dedikací, notace, ozdob a návodů k jejich provádění, interpretačních poznámek, ladění, způsobů hry a obsazení bassa continua (doboví autoři preferovali měkčí zvuk střevových strun theorby před ostřejším zvukem cembala)

Při práci využil Lukáš Vytlačil prameny a literaturu nejen čistě hudebního charakteru (hudebniny, dobové učebnice), nýbrž i o obecně historické práce: všímal si společenského kontextu vzniku skladeb, napsaných v době, kdy Francie zažívala strmý vzestup a stávala se silným státem, ve kterém hrála důležitou roli úřednická šlechta, dvůr k sobě poutal významné osobnosti, a panovník hrál roli slunce, obklopeného planetami. V souladu s charakterem francouzského pojetí životního stylu byla i kultivace společenských vztahů a kulturních projevů – důraz se kladl na detail, zjemnělost a galantnost, které se promítly i do hudby volbou témat a ornamentiky, způsobu kompoziční práce a konečně i názvů jednotlivých částí suit podle konkrétních osob, jejich charakteru, místa nebo naladění – a to až potud, že by bylo možné na základě podobných nápovědí sestavit dějovou osnovu skladby.

Studium flétnových suit nabídlo Lukáši Vytlačilovi nový klíč chápání k jejich obsahu; závěry, plynoucí z jeho práce je možné chápat jako spekulaci, nebo východisko k dalšímu bádání, které v budoucnosti jeho názory buď potvrdí, nebo popře. Jeho snaha zařadit francouzskou flétnovou tvorbu přelomu 17. a 18. století do komplexu dobového společenského kontextu a pečlivost, se kterou práci vytvořil, si rozhodně zaslouží pozornost.

Doporučuji bakalářskou práci k obhajobě.

Doporučená klasifikace: výborně

V Praze dne 25.5.2011

Michaela Freemanová